

ложение: да се лиши доброволно отъ земята и отъ честта си. И знамъ още, че който ми прави подобно предложение, нито е мой доброжелателъ, нито има желание да закрепи честта ми, нито ме обича повече отъ власитѣ и куманитѣ . . .

При последнитѣ думи тѣсното лице на Анри се изопна въ горчива скръбъ. Всички присѣтстващи извиха гнѣвни погледи къмъ намѣстника, нѣкои се отправиха къмъ него, обсипаха го съ ропотъ и закани.

Тогавъ Кононъ дьо Бетюнъ отиде въ двореца на кралицата да попита Маргарита, отъ името на императора, дали е дала съгласието си за исканията на намѣстника. Кралицата отвърна, че ще си помисли и ще отговори на следния день.

И това бѣ единствената надежда на ломбардитѣ. Защото всички войски на Анри бѣха вече влѣзли въ града.

Ала когато на следния день, тѣ научиха, че Маргарита е дала довѣрието си на императора и е отрекла да се съгласи съ тѣхъ, Биандрате разбра, че губи играта. Опита само като последно срдство, да поиска опредѣлението на съдъ, който да разреши спора. Но Анри ловко отклони това тѣхно желание. И на 6 януарий 1209 година, въ църквата „Св. Димитъръ“ той тържествено посвети малкия Димитри въ рицарско достойнство като го короняса за кралъ на Тесалоника.

А на Биандрате повѣри кралскитѣ хоругви и го накара да даде отново клетва за вѣрность на Маргарита и сина ѝ.

Графътъ направи всичко каквото поискаха. Ала въ сщщото време, тайно изпратени гончии, бѣха занесли заповѣдитѣ му до крепоститѣ на Сѣръ и Христоволъ да се въорѣжатъ противъ Анри и Маргарита.

Когато кралицата научи за новата измѣна на Биандрате, гнѣвътъ ѝ прелѣ съ буенъ устремъ. Тя веднага свика парламентъ въ кастела си, помоли императора да присѣтствува на него и се нахвърли съ грозни укори къмъ измамния намѣстникъ.

Увѣренъ въ силата на войскитѣ си, Биандрате за-